

DEVĚTÁCI VZPOMÍNÁJÍ... ANEB NAŠE TŘÍDA PŘED ZRCADLEM

NIKOL STUDENÍKOVÁ, 9. A

Den, kdy jsem poprvé vstoupila do naší třídy, vidím jako dnes. Byla jsem jako každý jiný prvňáček, který neví, co ho ve škole čeká. Měla jsem tu pár kamarádů, které jsem znala ze školky, takže jsem si nepřípadala úplně cizí. Během pár měsíců jsem si udělala na každého z mých spolužáků, ač jsem je ještě moc neznala, vlastní názor. S některými jsem si rozuměla, s jinými méně. S postupem let, jak jsme se vzájemně poznávali víc, jsem názory na ně měnila.

Tak jako v každé třídě, i u nás máme různé typy lidí. Šprty, kteří se neustále učí, komiky a vtipálky, kteří vědí, jak pobavit, drzouny, lajdáky, introverty a v neposlední řadě také vůdčí typy. Prostě každý z nás je něčím odlišný od ostatních. Dle mého názoru jsme nikdy nebyli ideální kolektiv. Málokdy se v něčem shodneme, vždy se najde někdo, komu se něco nelíbí a je z toho hádka. Ale to je úplně normální. Existuje vůbec taková třída, kde by se měli navzájem všichni rádi a nikdy se nehádali? Určitě ne. Ovšem - když jde o řešení problémů, kterých je v případě naší třídy poměrně málo, všichni dokážeme stát při sobě. A to se mi líbí. Podle mě je naše třída celkově oblíbená, jak u učitelů, tak u žáků z ostatních tříd. Nikdy s námi nebyly velké potíže, a i z hlediska prospěchu, až na výjimky, vynikáme. Ale když se nám něco

nelíbí, nebo není po našem, umíme se ozvat. Samozřejmě byly časy, kdy jsem se v třídním kolektivu necítila úplně dobře a nejradši bych už odešla na střední. Ovšem postupně jsem zjistila, že i když mi není nejlíp, pokaždé se najde někdo, kdo mi poradí nebo pomůže. Díky škole mám tolik nejlepších kamarádů, se kterými si vždy máme co říct. Strávili jsme společně devět let, což je nyní víc než půlka našeho života. Těch devět let mi dalo neuvěřitelně mnoho úžasných zážitků, na které nikdy nezapomenu. Takovou třešničkou na dortu byl náš poslední společný výlet, který se vydařil hlavně díky naší nejlepší třídní, která to celé zorganizovala. A teď se musíme loučit, musíme odejít. Jak tady tak píšu a vzpomínám, mám slzy v očích. Nikdy bych nevěřila, že tohle řeknu, ale ano, mám je všechny strašně moc ráda. Až teď, když jsem trochu dospěla, si to pořádně uvědomuju. Na závěr mi nezbyvá, než mým spolužákům za všechno poděkovat. Velký dík patří i učitelům, kteří nás toho tolik naučili. Bude se mi stýskat.

Anna Kabeláčová, 9.A

Nikol Studeníková, 9.A

ANNA KABELÁČOVÁ, 9. A

Když jsem poprvé vešla do své nové třídy, cítila jsem asi to, co každý prvňáček. Radost, že jsem o krok blíže k mé, tehdy vysněné, dospělosti, ale zároveň i strach ze všeho nového. Strach brzy zmizel, protože jsem si našla kamarádky, se kterými jsem si rozuměla. S kamarádstvím přišly i první názory na lidi. Někteří mi byli více sympatičtí, jiní méně. Jako v každém kolektivu, tak i v naší třídě se s rostoucím věkem začaly projevat naše dovednosti, povaha, vlastnosti. Našli bychom tu extroverty, introverty, šprty, třídního lenivce nebo šaška. Zkrátka všechny typy lidí. Každý z nás je jiný. S tím se spojuje to, co mě nejvíce mrzí. Vždy jsme byli rozskupinkovaní. Na druhou stranu - kdykoli byl nějaký problém, stáli jsme při sobě a nenechali jeden druhého ve štychu.

Byly chvíle, kdy jsem si přála odejít, mít jinou třídu, jenže všechny tyto chvíle jsou nic proti tomu osobnímu, co jsme spolu zažili. Úžasné výlety, akce, blbosti ve třídě... na tohle všechno budu mít ty nejzajímavější vzpomínky! Čím blíže je konec školního roku, tím víc si uvědomuju, že je mám všechny strašně moc ráda, budou mi chybět. Nechci, aby tohle všechno skončilo. Mrzí mě každá hádka a vše ošklivé, co jsem jim kdy řekla. Když si uvědomím, že už se nesejdeme všichni, leze mi mráz po zádech. Teď se naše cesty pomalu rozcházejí a každý míříme jinam. Ale to k životu patří. Nakonec chci poděkovat celé třídě za to, jak jsou úžasní, paní učitelce Turečkové za všechno, co pro nás dělala, a všem učitelům, že na nás měli nervy a dokázali nás něco naučit. Děkuju.

ROZHOVOR S ... MGR. LUCIÍ JIRKOVSKOU

PTÁ SE JIŘÍ HÁBA, 8. B

1. Co pro Vás bylo rozhodující, když jste se rozhodla být učitelkou?

Vždycky jsem měla ráda děti, sama jsem chtěla šest synů! (ale mám jen dva a jednoho vnuka).

Opatrovala jsem a vozila v kočárku všechna mimina v okolí. A tak od těch nejmenších capartů jsem postupně došla až k těm „větším“ (vystudovala jsem svůj obor na FF UP v Olomouci, učitelství pro střední školy).

2. Vyučujete výtvarnou výchovu a češtinu. Proč jste si vybrala tyto obory?

Kreslila a malovala jsem od malička. Můj tatínek byl výtvarně nadaný a rodinné prostředí mě ovlivnilo natolik, že jsem si vybrala pro studium výtvarnou výchovu. A český jazyk byl součástí aprobace.

3. Jak vzpomínáte na roky strávené na naší škole?

Byly chvíle lepší a horší, jak už je to v životě běžné. Asi pro každého kantora je zadostiučiněním, když ho někdo z bývalých žáků po letech osloví na ulici, třeba už se svým potomkem...

4. Jaké máte vzpomínky na Vaše studentská léta, ještě na základní škole?

Myslím, že jsem nebyla problémový žák, ale ani „vzorňačka“. Měla jsem vždycky vyznamenání a chtěla dál studovat. Nejraději vzpomínám na výlety, na svoji nejlepší kamarádku, na první lásky a na různé vylomeniny.

5. Představovala jste si povolání učitele jinak, než ve skutečnosti je?

Jako studentka jsem měla o svém budoucím povolání velké iluze a ideály. Postupem doby jsem musela ze svých představ slevit...

6. Která je podle Vás nejhorší vlastnost žáků?

Všichni mají dobré i ty horší vlastnosti (jako my dospělí). Je škoda, že někteří nevyužijí svůj potenciál (např. ve sportu, při studiu cizích jazyků, atd...).

7. Jsou dnešní žáci jiní než žáci před pár lety?

Je celkem obvyklé, že starší generace tu mladší hodnotí... často se slovy: „To my jsme byli jiní, to jsme nemohli!“ atd. Určitě na tom něco pravdy je... Každá nová generace je jiná, má nové možnosti...

8. Jakou radu byste dala žákům, kteří by chtěli být do budoucna taky učiteli?

Moje rada pro žáky, kteří chtějí studovat učitelství? Ano, nová mladá krev, nové tváře a metody jsou potřeba!

RECENZE

PC HRA

HRA O TRŮNY

DAVID KOCÚREK A MARTIN JANOTA, 7. B

Hra o trůny je seriál, kde léta trvají desítky roků a zimy se mohou protáhnout na celý lidský život. Příběh se odehrává v době, kdy kontinent začínají sužovat nepokoje. Všech Sedm království Západozemí - pletichářský jih, divoké východní krajiny i ledový sever ohraničený starobylou Zdí, která chrání království před pronikáním temnoty - je zmítáno bojem dvou mocných rodů na život a na smrt, o nadvládu nad celou říší. Zemí otřásá zrada, chtíč, intriky a nadpřirozené síly. Krvavý boj o Železný trůn, post nejvyššího vládce Sedmi království, bude mít nepředvídatelné a dalekosáhlé důsledky...

Je to svět, ve kterém člověk nikdy neví, jestli stojí po boku přítele, či zrádce. Svět, ve kterém je naprosto běžné mít syna se svou sestrou, či dokonce se svou dcerou. Svět, ve kterém bojuje otec proti synovi a bratr proti bratrovi. Určitě moc doporučujeme!

FILM

MY DĚTI ZE STANICE ZOO

MAREK OLEJNÍK, 8. A

Je to film o „spolku“ mladistvých, kteří se postupně stávají drogově závislí. Děj se odehrává v Berlíně. Herecké výkony jsou průměrné, místy podprůměrné. Některé diváky mohou znechutit scény, kde jsou přímo vidět vpichy jehel s drogou do těla, či sex dvou mužů.

Dívka Christiane postupně začíná na lehkých drogách, které jenom zapije, ale končí na tvrdých drogách v injekčních stříkačkách. S drogama začala asi proto, že jí chyběl otec a matka se jí nevěnovala. Poté potkává Detleva, který je o něco starší než ona a taky je závislý. Postupně se spolu sblíží a začnou spolu mít vztah. Christiane se dozví, že se Detlev živí sexuálním uspokojováním mužů ve stanici metra a velmi ji to překvapí, ale ona musí dělat to samé, aby měla peníze na drogy. Následně najdou jejich známého mrtvého u něj doma poté, co se předávkoval. Několikrát se snaží s drogama přestat, ale vždy se k nim vrátí, a je to jenom horší.

Film končí tak, že Christiane s drogama opravdu přestane, ale i s matkou se stěhují do jiného města. Nevíme ale, co se stalo s jejím přítelem.

VÝSLECH: CO KDO UMÍ A DĚLÁ

PTALA SE KAROLÍNA FOJTŮ, 7. B

Odpovídá Matěj Knebl, 7. B

Jaký děláš sport?

Hraju fotbal.

Jak vycházíš s lidmi v týmu?

Kamarádsky.

Co tě na fotbale baví?

Že jsem s kámošema.

Kolikrát jste vyhráli?

Za sezónu jsme vyhráli asi dvacetkrát.

A jak dlouho už hraješ?

Osm let.

Jak často chodíte hrát?

Často... třikrát do týdne.

Připadá ti, že jsi v týmu užitečný?

Když jsem kapitán...tak jo.

Odpovídá Patrik Šťastný, 7. B

Jaký děláš sport?

Florbal.

Jak vycházíš s lidmi v týmu?

Bohužel už nehraju závodně.

Proč už nehraješ závodně?

Nebavilo mě přestupovat do lepších týmů, protože na svůj tým jsem byl vždycky moc dobrý.

Jak dlouho jsi hrál závodně?

Jeden rok.

Jak často jste měli trénink?

V úterý, ve čtvrtek a v pátek.

ZEPTALI JSME SE... KDE BYS PRÁVĚ TEĎ CHTĚL BÝT?

**JAROMÍR ARTUR CYPRIS, 7.A
V LA!**

Na otázku: „Kde bys právě chtěl být?“ je těžká odpověď. Někdo řekne Čína, jiný zase Rusko, a já nemusím nad tím ani přemýšlet a vím, že bych chtěl být v LA, což je Los Angeles jestli to někomu nedocvaklo. Chtěl bych zde být už jen proto, že je tu moře, teda aspoň myslím. Také je zde po většinu roku teplo a slunečno. Já si myslím, že

by asi nikdo nepohrdl možností se podívat na palmy, prohlédnout si chodník slávy a projít se po Art Woodu, kde si může každý nakreslit na stěnu, co chce a beztrestně, a také jsou zde ty nejlepší díla současné výtvarky. Ale hlavně jsou zde neuvěřitelné sladkosti, jako třeba legendární pusinky nebo twinkies. Ale jsou tu i špatné sladkosti. Ty radši nebudu vypisovat. Protože by je dokázalo zabalit i pětileté dítě. Prostě LA je super místo, ale já musím tvrdnout ve škole a tady na Vsetíně. Ale „Kdo si počká, ten se dočká“, tak doufám, že se taky dočkám. Ale život je jen jeden tak žij.....naplno.

JAK JSME ZKOUŠELY NAPÁLIT NAŠE UČITELE...

TEREZA ILDŽOVÁ A ELIŠKA MACHALOVÁ, 8. A

1)Odpovídala paní učitelka Zuzana Pavlůsková:

1. Šli dva Šlitři kolik jich šlo? = Dva? (nevím)
2. Kolik snese kuře vajec za jeden den? = Ani jedno, protože kuřata vejce nesnáší.
3. V kterém měsíci se nejvíce rodí děti? = V březnu.

2)A takhle zase paní učitelka Eva Radová:

1. Šli dva Šlitři kolik jich šlo? = Dva.
2. Kolik snese kuře vajec za jeden den? = Žádné, protože kuřata vejce nesnáší.
3. V kterém měsíci se nejvíce rodí děti? = V devátém.

3)A nakonec paní učitelka Radana Vařejková, která se nechala i vyfotit. Díky!

1. Šli dva Šlitři kolik jich šlo? = Dva.
2. Kolik snese kuře vajec za jeden den? = Ani jedno, kuřata vejce nesnáší.
3. V kterém měsíci se nejvíce rodí děti? = V devátém.

A JEŠTĚ NĚCO OD DEVÁŤÁKŮ, KTEŘÍ PROŽÍVAJÍ V TĚCHTO DNECH POSLEDNÍ CHVÍLE NA NAŠÍ ŠKOLE

BARBORA HOLUBCOVÁ, PETRA POLČÁKOVÁ

Čas běží a jak to tak bývá, něco krásného začíná, nám však ale něco krásného končí. Jsme krůček od dospělosti a kus života, dětství, máme již za sebou. Udělali jsme průzkum, na které školy se deváťáci chystají a jak se těší.

Velká část žáků, čtvrtina, půjde na vsetínské gymnázium. Zeptaly jsme se jedné budoucí studentky, proč si vybrala tuto školu a jaké jsou její pocity z přijetí.

„Tuto školu jsem si vybrala především proto, že je blízko, jelikož bych nerada byla někde na internátu. Druhým důvodem je asi to, že stále nevím, co chci v budoucnu dělat, a gympl mi dává další čtyři roky na rozmyšlení. Osobně se vůbec netěším, bojím se totiž velkého návalu učení. Svoji aktuální třídu mám ráda a je mi líto, že se musíme rozdělit.“

Podle našeho průzkumu se na střední školy těší zhruba 37% deváťáků, 55% z toho má smíšené pocity a 7% se netěší vůbec. Je nám ctí, že to byla právě ZŠ Trávníky, kde jsme se naučili číst, psát, počítat, zažili první lásky, první úspěchy a neúspěchy a kde jsme si našli tolik báječných kamarádů, se kterými byla legrace. Děkujeme za všechno.

Vaši deváťáci

9.A

9.B

9.C

TVOŘÍME

JAK SE VIDÍM JÁ SAMA KATEŘINA TRNOVÁ, 8. B

Jaká jsem vlastně žákyně? Tuhle otázku si moc často nekladu, ale zapřemýšlet nad sebou se občas hodí. V žádném případě nejsem jedna z těch chytrějších, která se účastní olympiád, ale to není nic k chlubení. Problém nastává ve chvíli, kdy zjistím, že se mi vlastně ani nechce nic dělat. Proč bych seděla doma dvě hodiny nad knížkami, když to můžu opsat od spolužáků? Tohle správné není a jednou se mi to určitě vymstí. Občas, když už se opravdu dokopu, tak jsem schopna si něco přečíst. Velmi ráda diskutuji. Stát si za svým ještě nějaký ten pátek budu! A drzost? To já moc vím, co je, ale mnohdy neznám své hranice. Učitelé to se mnou nemají jednoduché, obzvlášť, když na nich hledám jen to špatné a většinou nepřiznám svou chybu. Když se nad tím zamyslím, nikdy bych nechtěla mít žáka, jako jsem já. Většinou nemám ani snahu chápat učivo nebo psát úkoly. Myslím, že za pár let si vzpomenu, co mi rodiče a učitelé říkali. Pravděpodobně budu litovat, že jsem se nesnažila zlepšit! Zatím bohužel nemám v plánu pro to něco dělat. Měla jsem snahu se změnit a zapracovat nad známkami, ale už to, že mě všichni berou jako tu drzou, arogantní a že mi je to všechno jedno, mně bere "vít z plachet". Připadá mi, jako bych neměla ani možnost něco pro svou budoucnost změnit...

POVÍDKY

KDYŽ JSEM SPALA U ANNY VERONIKA PONČÍKOVÁ, 7. A

Bylo asi pět ráno, když jsem se šla dolů napít jako obvykle. Byla jsem u kamarádky Anny doma a ta měla úžasnou vilu, co měli její rodiče. Ale její rodiče odjeli do Thajska, tak ji poprosili, jestli by tam nezůstala. Načež se zeptala mě, jestli s ní nechci strávit víkend a já hned kývnula. Anna je velmi hodná, neznám hodnějšího člověka než je ona. Je velmi milá, ale kvůli tomuhle si z ní dělali srandu. Je sice dost bohatá, ale má opravdu dobré srdce. Taky mě jednou zachránila, když jsem málem spadla ze skály v Itálii. Jenom jedna věc se jí dá vytknout, ale za tu nemůže. Je to její náměsíčnost. Probudí se o hodinu později, než já, a chodí, chodí pořád dokola, chodí po celém domě, a když se uchodí, tak si jde lehnout. Mě, neboť se leknu všeho, Anna už mnohokrát vyděsila. Od té doby všude chodím a rozžínám si světla, dokonce i ve svém bytě. Ale dneska jsem si nemohla rozsvítit, protože asi vypadly pojistky. Jdu, jdu, ale najednou se zastavím a vidím stín, jak někdo sedí na pohovce a ani se nepohne. „Anno?“ hlesnu s nadějí, že je to ona! Ani jedna hláska, tak znova. Zarazila jsem se, že je zase náměsíčná, ale vůbec to nebylo v čase, kdy chodila dolů. Byla jsem z toho celá vyplašená, srdce mi tlouklo tak rychle, že to nebylo ani možné. Chvilku tam stojím a jsem hrůzou bez sebe. Rozhodnu se, že půjdu zpátky nahoru, ale

nespouštím z ní oči. Byly vidět jenom větve, které osvětloval měsíc. Když jsem konečně zašla do pokoje, slyším nepatrné chrápání Anny! Dívám se na ni a nemůžu tomu uvěřit! Když jsem konečně zašla do pokoje, slyším nepatrné chrápání Anny! Dívám se na ni a nemůžu tomu uvěřit! Hlavou mi vrtá, kdo to teda dole je a jestli jsem třeba jenom neviděla špatně. Annu hnedka budím, abych se jí zeptala. (Anna si většinou něco málo z toho pamatuje). Zatřásla jsem s ní a hnedka se probudila. „Co je, Veri?“ řekla rozespale. Hned jí povídám, ať vstává, že nejdou pojistky.

Když vstala, řekla jsem jí všechno, co jsem viděla dole. Jenom odpověděla, ať si z ní nedělám srandu a že mám jít ještě spát. A v tom se začaly zavírat dveře a šlo slyšet, že jde kdosi po schodech. Teď i Anna už je vzhůru úplně a dívá se na mě. Rychle jsem běžela ke dveřím, tam jsem zamkla, ale někdo začal po nich škrábat, bouchat a šlo slyšet tajemné výkřiky. Anna skočila za mnou, vzala mě za ruku a stáhla mě pod postel, kde mně říkala, že všechno bude dobré. Už to vypadalo, že ty dveře vylomí, ale vtom zakokrhal kohout vedle od sousedů a vše ztichlo. Neodvážily jsme se vylézt ven. Snad po hodině, ale pořád jsme měli strašný strach.

Dveře byly celé poškrabané a obrazy co byly na stěnách, shozené na zemi. Když jsme došly dolů, tam to vypadalo ještě hůř. Anna se šla podívat do kuchyně, když po ní něco skočilo a začala strašně pištět. Běžela jsem za ní! V kuchyni vidím Annu, jak leží na zemi a na ní obrovský pes! Anna se začala smát a ještě vyděšeným hlasem povídá: „Tak už vím, co to tu sedělo. Toto je Clarisa, fenka vlkodava sibiřského. Máma jí asi zapomněla dát ven. V tomto případě, ale vyhlížela svojí páničku, jelikož je to ještě štěně, tak chtěla být s námi, a proto škrábala na dveře. Když zakokrhal ten kohout, tak to bylo znamení pro ni, že máma přichází z práce.“ Už mi to bylo jasné! Začaly jsme se smát, ale co mi pořád vrtá hlavou, jsou ty obrazy, jak je mohla shodit? Je sice hodně veliká, no ale nevím. Samozřejmě to zůstává záhadou.

Denisa Petrůsková, 7.A

Veronika Pončíková, 7.A

MÁ PRAŠTĚNÁ SESTRA DENISA PETRŮSKOVÁ, 7. A

Dneska o půl dvanácté večer jsem přijela domů z dovolené, šla jsem se osprchovat a lehnout si po náročném letu do postele.

Začala bouřka a já nemohla usnout. Napadlo mě, že si dojdu pro notebook a zkouknu nějaký film, než bouřka skončí.

V tu chvíli se zničehonic otevřelo okno. Šla jsem ho zavřít, najednou jsem ale dostala pocit, že za mnou někdo stojí. Když jsem se ale otočila, nikdo tam nebyl, stále jsem měla pocit, že mě někdo sleduje. Popadla jsem polštář a chtěla jít za sestrou do pokoje. Ona mě vždycky uklidní.

Šla jsem ke dveřím, chytla jsem kliku, jenže mi zůstala v ruce, dveře nešly otevřít. Říkám si, že zkusím znovu usnout. Otočím se. „Áááá, pomoc, mamíí, tatíí, pomoc.“ Pak mi ale došlo, že rodiče nejsou doma. Přímo přede mnou stála shrbená, štíhlá, zmoklá postava s dlouhými hnědými vlasy. Na sobě měla roztrhanou bílou košili, s krvavými skvrnami. Jedno oko měla černé a druhé červené, které ji utíkalo, v očích jsem jí viděla šílenost a prolhanost. Kráčela ke mně bosá, z nohou jí tekla krev až na podlahu, před sebou vztyčené špinavé ruce, jakoby mě chtěla chytit. Najednou jsem cítila jenom její přítomnost. Její smrdutý dech se mi zarýval pod kůži, strach mě přilepil ke dveřím. Ani jsem si nedovolovala pohnout svalem. Pak ale přišel šok. Zničehonic se začala smát. „Naletěla, měla by ses vidět,“ popadala se za břicho. Okamžitě mi došlo, že to je moje praštná sestra. „Týno, ty pako, já tě zabiju!“ Začala jsem jí honit po celém domě.

V tu chvíli jsem uslyšela pod okny auto. „Naši!“ vykřikly jsme naráz. Rychle do postele, už máme dávno spát!“ Vyletěly jsme po schodech, skočily jsme do postelí a předstíraly spánek se zavřenýma očima. Bylo slyšet, jak se otevřely dveře. Stín v nich odhalil mamku, která kontrolovala, jestli spíme. Tak to bylo o vous.

ZEPTALI JSME SE...V 6. B

CO BUDETE DĚLAT O PRÁZDNINÁCH???

Budu si užívat prázdniny a nebudu si nic pamatovat ze školy, a taky se nebudu se učit.

Těším se na prázdniny bombasticky, pojedu k babičce. Budu chodit s kámošema ven a budeme hrát fotbal. Pojedeme na dovolenou do Řecka Adio Campos, a možná i na Slovensko. U babičky na zahradě půjdu do bazénu. A budeme se sestřenicema na počáku (počítači) hrát Kobru 11. Pojedeme na výlet za tetou do práce, nebo hrad Lukov, ještě asi do Fryštáku (Lukov a Fryšták jsou u Zlína).

Na prázdniny se těším hrozně moc. S rodičema pojedeme za tetou na Kypr. Až se vrátíme, budu s kamarádama chodit na koupaliště a jezdit na penny boardu. Možná si ještě vyberu nějaký tábor. Někdy si děláme i piknik. Doufám, že ty poslední dny školy utečou rychle.

Já se těším, až pojedeme na dovolenou do Chorvatska a jak se budeme každý den koupat v moři. Každý večer budu chodit na procházky podél pobřeží. Až přijedu domů, tak se každý den budu koupat v našem bazéně a hlavně nebudu myslet na školu a nebudu se nic učit. Vždycky o víkendu budu jezdit na kole na různé výlety po České republice.

Budu pomáhat mamce, tetě, babičce (přečtu si knihu).

Těším, těším, těším (přečtu si knihu).

Budu na počítači, budu skákat, budu zametat, obracet rukavice, stříhat, kreslit, chodit do města, do parku.

Nebudu se učit (možná), určitě budu číst!

Já se těším fakt hodně na prázdniny, protože pojedeme na chatu. Máme tam bazén, trampolínu, kořata a spoustu jiných věcí. Krásně nám tam svítí sluníčko. Budeme oslavovat moje narožky, pojedeme do České Kanady (jestli se to tak jmenuje). Jedeme tam za angličtinou na nějaký anglický tábor. Taky budeme spravovat půdu, budu tam mít ateliér a než tohle všechno uděláme, už bude konec prázdnin.

Já budu dělat parkur na Sychrově s kamarádama a s kamarádkama a budu na počítači skoro celý den, ale jenom někdy a školu nebudeme mít, aspoň nemusím vstávat do školy v 7:00 a číst nebudu nikdy možná a ještě ty holky i kluky budu učit parkur od rána do večera a já taky budu dělat parkur a dál už neřeknu, to je moje věc, to nikomu neřeknu a nikdy neřeknu.

Těším se na prázdniny, protože nebudu muset do školy. Těším se na prázdniny, protože budu chodit na koupaliště. Těším se na prázdniny, protože pojedu do Prahy na turnaj. Těším se na prázdniny, protože pojedu ke strejdovi. Těším se na prázdniny, protože bude teplo (doufám).

Budeme jezdit džípem, určitě budeme plavat, zmizíme s kámošema do lesa a tam budeme po sobě střílet airsoftkama. No prostě léto, jak se patří.

Je to ale moje věc... !!!

Budu venku s kámošema a budu pomáhat.

Pojedu k Doris.

NEJEN MY SE TĚŠÍME NA PRÁZDNINY

PTALY SE BÁRA VAŠKŮ A KAMILA SLOVÁČKOVÁ, 7.A

p. uč. Geržová:

Paní učitelka nám řekla, že nejprve pojedje do Alp (těší se mimořádně). Až se vrátí bude pracovat na zahradě a o víkendech bude jezdit na kole.

p. uč. Jirkovská

Paní učitelka se moc těší do přírody a na procházky s pejskem, na kratší i dlouhé výlety v tuzemsku i v zahraničí, na moře a sluníčko. A taky na ticho a klid.

pan ředitel:

Pan ředitel se moc těší a vydá se na dovolenou do Chorvatska. Jak se vrátí, tak bude podnikat výlety na kole.

p. uč. Navláčil:

Na prázdniny se těší a bude se věnovat své rodině.

p. uč. Doneová:

Těší se moc a bude cestovat po České republice, navštíví Český ráj, Máchovo jezero, západní Čechy a pojedje do Srbska, ale hlavně se bude stěhovat.

PROCVIČ SI MOZEK

1. Mají v USA 1. máj?
2. Kolik dnů narození zažije průměrný člověk?
3. Je těžší kilo železa nebo kilo peří?
4. Je u nás legální oženit se znovu se svou ovdovělou manželkou?
5. Vyděl 30 číslem $1/2$ a přičti 10, kolik ti vyšlo?
6. Když na misce leží 3 jablka a dvě odebereš, kolik jablek máš?
7. Doktor ti dal tři pilulky a řekl, že máš brát každou půlhodinu jednu. Kolik minut uteče od první pilulky než vezmeš poslední?
8. Farmář měl 17 ovcí a kromě devíti mu všechny pošly. Kolik mu jich zůstalo?
9. Kolik zvířat každého pohlaví a druhu vzal Mojžíš na svou Archu?
10. Kolik dvoukorun je v tuctu?

Zprávy z Trávy, červen 2016, školní časopis ZŠ Vsetín, Trávníky 1217

občasník

šéfredaktor: Jiří Hába

sazba, grafika, asistent šéfredaktora: Michal Dobeš

redakce: Nikol Studeníková, Anna Kabeláčová, David Kocúrek, Martin Janota, Marek Olejník, Karolína Fojtů, Jaromír Artur Cypris, Tereza Ildžová, Eliška Machalová, Katka Adámková a Páťa Vašutová, Kamila Slováčková, Bára Vašků

úprava výsledné podoby časopisu: Marie Soukupová

autoři slohových prací: Kateřina Trnová, Veronika Pončíková, Denisa Petrůsková

jazyková korektura: Andrea Chrobáková Lněničková

e-mail: chrobakova@zs-travniky.cz

distribuce: zdarma

Speciální poděkování učitelům kteří spolupracovali a všem příznivcům našeho časopisu

